

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק ט"ז

קונטרס 646

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר

מבַּעַל־הַזֶּהָר

הַדָּרֶשֶׁת חֲזוֹק וְהַתְּעוֹרְרוֹת

לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ - וּבִפְרָט

לְמוֹד "תְּקוּנֵי הַזֶּהָר" בַּחֲדָשׁ אֱלוֹל

מוֹכ"ק אֲדַמוֹ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

בְּמַרְבֵּז "בֵּית בְּרֶסֶלֶב"

בְּעִיַּה"ק רַמַּת בֵּית שֶׁמֶשׁ ת"ו

בְּיוֹם ב' אֱלוֹל תש"ע לפ"ק

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעי"ה"ק בית שמש תובב"א

אלול תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**זכינו להוציא לאור ספר "אורות הזהר"
ובו י"ב ספרים - כנגד י"ב שערי גן עדן
שכל המפיץ הזהר הקדוש זוכה לקץ**

- ההבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח): -

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א:

מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזהר הקדוש]

מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה

- א. כופה את מלכות הרשעה.
- ב. עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך.
- ג. מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י:

- א. זוכה לראות בנים לבניו.
- ב. זוכה לעשירות בעולם הזה.
- ג. זוכה לעולם הבא.
- ד. אין שום אהד שיכול להזיק ולהרע לו.
- ה. נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו.
- ו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות.
- ז. הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא.
- ח. הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלוים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300**

קָטַן כְּמוֹ שֶׁעָרָה שִׁבְרָה ח' וְעֵבֶר מְאִיתָנָה, וְהָיָה מִצָּה. וְעַל זֶה כְּתוּב גָּעַר חֵיט קָנָה. גָּעַר בָּהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִשְׁבַּר ח' שֶׁל חֲמִץ וְנִעְשָׂה ה'. (ועובר ח' של חֲמִץ וְנִעְשָׂה).

וְעֵתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁבַר לֹא לְאוֹתוֹ קָנָה כְּמוֹ זֶה, לְשִׁבַר רִגְלֵי ק' מְקָנָה, וְיִשְׁאֵר הֵנָּה. (ישעיה נב) הֵנָּה ה' אֱלֹהִים בְּחֻזֵּק יָבוֹא וְזָרְעוּ מִשְׁלָה לֹא הֵנָּה שִׁכְרוּ אֹתוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. מֵהוּ וּפְעֻלָּתוֹ? זֶה פֶּעַל שֶׁל אוֹתָהּ ק' (פֶּעַלָּה שֶׁל אוֹתוֹ חֲמִץ) וְיִשְׁבַּר אוֹתָהּ, וְהִיא פְּעֻלָּה שֶׁלְּפָנָיו, וְהוּא יַעֲבִיר רִגְלוֹ וְיִהְיֶה הֵנָּה, שְׂנֵאמַר (שם מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הֵנָּה הֵנָּם וְגו'.

רַעִיא מְהִימָנָא

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, גָּעַר חֵיט קָנָה עֲדַת אַבְיָרִים בְּעִגְלֵי עַמִּים. גָּעַר חֵיט קָנָה - זֶה קָנָה שְׂאֵחֻזוֹ בּוֹ עֶשׂוֹ, שֶׁהִיא עִיר רוּמֵי הַגְּדוּלָּה, שְׁנַעֲצָן גְּבַרְיָאֵל קָנָה בֵּינָם הַגְּדוּל, וּבְנֵי עֲלִיָּה פְּרָךְ גְּדוּל שֶׁל רוּמֵי. קָנָה שֶׁל חֲמִץ. וְכֹאשֵׁר תְּבֵא גְּאֻלְתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, יִשְׁבְּרוּ אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב גָּעַר חֵיט קָנָה עֲדַת. וּמִיָּד עוֹבֵר חֲמִץ מִהָעוֹלָם. הַמְחַמְצָת שֶׁלוֹ הִיא רוּמֵי וְתִתְגַּלֶּה מִצָּה בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי.

אָמַר הַמְנוּרָה הַקְדוֹשָׁה (הַרְוֵעָה הַבְּאֵמָה), שֶׁהִם כְּנֻגַּד בַּת עֵין יָמִין, וּבַת עֵין שְׂמָאל. וְהֵם כְּנֻגַּד (לְחֵם מִשְׁנָה) רוּמֵי הַגְּדוּלָּה וְרוּמֵי הַקְטָנָה, וּכְנֻגַּד שְׁנֵי עֲנָנִים שְׂמֻכְסִים עַל בַּת עֵין יָמִין וּשְׂמָאל. וְהֵם כְּנֻגַּד שְׂאוֹר וְחֲמִץ. וְעַד שֶׁאֵלּוּ יִתְבַּעְרוּ מִהָעוֹלָם, בַּל יִרְאֶה וּבַל יִמְצָא אֶחָד מֵהֶם, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי לֹא יִתְגַּלוּ בְּעוֹלָם.

וְהַרְפוּאָה שֶׁל עֲנֵי הָעֵין שֶׁהִחְשִׁיכוּ לְבַת עֵין יָמִין וּשְׂמָאל, מֵהַ תְּהִיָּה רְפוּאָתָם? הַמְרִירוֹת שֶׁל

אֲתַבֵּר. בְּחוּטָא זַעִירָא כְּנִימָא, תְּבַר ח' וְאֲתַעְבֵּר מְאִיתָנָה, וְהָיָה מִצָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, גָּעַר חֵיט קָנָה, גָּעַר בָּהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתַבֵּר ח' חֲמִץ, וְאֲתַעְבִּיד ה'.

(ס"א וְאֲתַעְבֵּר ח' חֲמִץ וְאֲתַבֵּר ח').
וְזִמְיָן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְתַבְרָא לִיָּה לְהֵהוּא קָנָה, כְּגוּוֹנָא דָּא, וְתַבֵּר רִגְלִיָּה דְק' מְקָנָה, וְיִשְׁתַּאֲר הֵנָּה. (ישעיה מ) הֵנָּה יִי אֱלֹהִים בְּחֻזֵּק יָבוֹא וְזָרְעוּ מִשְׁלָה לֹא הֵנָּה שִׁכְרוּ אֹתוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. מְאִי וּפְעֻלָּתוֹ. דָּא פֶּעַל דִּהֵיָּא ק' (ס"א פֶּעַלָּה דִּהֵוּא חֲמִץ) דִּיתַבֵּר לָהּ, וְאִיָּהִי פְּעֻלָּה לְפָנָיו, אִיָּהוּ יַעֲבֵר רִגְלִיָּה, וְיִהְיֶה הֵנָּה (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הֵנָּם וְגו'.

רַעִיא מְהִימָנָא

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, גָּעַר חֵיט קָנָה עֲדַת אַבְיָרִים בְּעִגְלֵי עַמִּים. גָּעַר חֵיט קָנָה, דָּא קָנָה דְאֲתַאֲחַד בֵּיהּ עֶשׂוֹ, דְאִיָּהִי קְרַתָּא דְרוּמֵי רַבְתָּא, דְנַעֲצָן גְּבַרְיָאֵל קָנָה בְּנִימָא רַבָּא, וּבְנֵי עֲלִיָּה פְּרָךְ גְּדוּל דְרוּמֵי. קָנָה דְחֲמִץ. וְכַד יִיתִי פּוֹרְקָנָא לְיִשְׂרָאֵל, יִתַּבֵּר לִיָּה. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב גָּעַר חֵיט קָנָה עֲדַת. וּמִתְעַבֵּר מִיַּד חֲמִץ מְעֻלְמָא. מִחֲמַצַּת דִּילִיָּה רוּמֵי. וְיִתְגַּלֶּיָּא מִצָּה בְּעֻלְמָא, דְאִיָּהִי בִי מִקְדָּשָׁא דְבֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי.

אָמַר בּוּצְיָנָא קְדִישָׁא (ס"א רַעִיא מְהִימָנָא), דְאֵינְוִן לְקַבֵּל בַּת עֵין יָמִין, וּבַת עֵין שְׂמָאל. וְאֵינְוִן לְקַבֵּל (לְחֵם מִשְׁנָה) רוּמֵי רַבְתִּי, רוּמֵי זַעִירָא. לְקַבֵּל תְּרִין עֲנָנִין, דְמְכַפְסִין עַל בַּת עֵינָא יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְאֵינְוִן לְקַבֵּל שְׂאוֹר וְחֲמִץ. וְעַד דְאֵלִין יִתְבַּעְרוּן מְעֻלְמָא בַל יִרְאֶה וּבַל יִמְצָא חַד מִנֵּיהוּ, בֵּית רֵאשׁוֹן וְשְׁנֵי לֹא יִתְגַּלֶּיָּין בְּעֻלְמָא.

וְאִסְרוּתָא דְעֲנָנָא עֵינָא, דְאֲחֻשִׁיד לְבַת עֵינָא יָמִין וּשְׂמָאל, מַה יְהֵא אִסְרוּתָא דְלֵהוֹן. מְרָה דְעֻלְמָא. וְהֵינְוִן

יִמְצָא אֶחָד מֵהֶם, בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי לֹא יִתְגַּלוּ בְּעוֹלָם. וְהַרְפוּאָה שֶׁל עֲנֵי הָעֵין שֶׁהִחְשִׁיכוּ לְבַת עֵין יָמִין וּשְׂמָאל, מֵהַ תְּהִיָּה רְפוּאָתָם? הַמְרִירוֹת שֶׁל

(ישעיה כז) **שָׁם יִרְעָה עֵגֶל וְשָׁם יִרְבֵּץ. שָׁם יִרְעָה עֵגֶל, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, דְּאִתְמַר בֵּיה (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ. וְשָׁם יִרְבֵּץ, דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. חַד אַעֲבַר רוּמֵי רַבְתִּי. וְחַד אַעֲבַר רוּמֵי זַעֲרִיתָא. דְּמִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל לְקַבְּלֵיהוּ אֵינְוִן.**

הַעֲגֵל. וְזֵהוּ שְׂכֵתוֹב (ישעיה כז) שָׁם יִרְעָה עֵגֶל וְשָׁם יִרְבֵּץ. שָׁם יִרְעָה עֵגֶל - זֵה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁנַאֲמַר בּוֹ (דברים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ. וְשָׁם יִרְבֵּץ - זֵה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. אַחַד לְהַעֲבִיר אֶת רוּמֵי הַגְּדוּלָּה, וְאַחַד לְהַעֲבִיר אֶת רוּמֵי הַקְּטָנָה. וּמִיכָאֵל וְגַבְרִיאֵל כְּנֻגְדֵם הִם.

וּבְגִין דָּא ח', דְּאִיהוּ חוּטָא זַעֲרִיא, תְּבַר לָהּ, וְיִיעוּל ה' בְּאַתְרָהּ. דְּבִקְדָמִיתָא קְנָה וְסוּף קָמְלוּ. קְנָה שְׁלֹטְנוּתָא דְרוּמֵי, וְסוּף לְכָל מַלְכִין, דְּעֵתִיד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְתַבְרָא לִיה. גְּעַר חֵית קְנָה, גְּעַר חֵיהּ בִּישָׂא, ח' מִן חֲמִץ, וְאַתְבַּר רַגְלֵיהּ מִן מַחְמָצָת, דְּאִתְמַר בֵּיה (משלי ה) רַגְלֵיהָ יִרְדוּת מוֹת. וְעוֹד גְּעַר חֵית קְנָה, וְתַבַּר רַגְלֵי קוּף מִן קְנָה, וְיִשְׁתַּאֲר הִנֵּה. מִיַּד הִנֵּה יִי אֱלֹהִים בְּחֻזֵּק יָבֵא, (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הִנֵּם וְלִירוּשָׁלַם מְבַשֵּׁר אֲתָן.

וּמְשִׁיחַ זֵה ח', שֶׁהוּא חוּטָא קִטְוִן, תַּשְׁבַּר אוֹתָהּ, וְתַכְנֵס אוֹת ה' בְּמִקוּמָהּ. שְׂבִתְחִלָּה נֶאֱמַר קְנָה וְסוּף קָמְלוּ. קְנָה - שְׁלֹטוֹן שֶׁל רוּמֵי. וְסוּף - לְכָל הַמַּלְכִּיּוֹת, שְׁעֵתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ. גְּעַר חֵית קְנָה - גְּעַר חֵיהּ רְעָה, שֶׁהִיא אוֹת ח' מַחְמָץ, וְשַׁבֵּר רַגְלֵיהּ מִן הַמַּחְמָצָת, שְׁנַאֲמַר בֵּיה (משלי ה) רַגְלֵיהָ יִרְדוּת מוֹת. וְעוֹד גְּעַר חֵית קְנָה - שַׁבֵּר רַגְלֵי קוּף מִן מַחְמָצָה, וְיִשְׁתַּאֲר הִנֵּה. מִיַּד - (ישעיה מ) הִנֵּה ה' אֱלֹהִים בְּחֻזֵּק יָבֵא, (שם מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הִנֵּם וְלִירוּשָׁלַם מְבַשֵּׁר אֲתָן. הִנֵּה - ס', אַחַר אֶלֶף וּמֵאֵתִים.

הִנֵּה: ס' בְּתַר אֶלֶף וּמֵאֵתִין.
וְאָמַר (שמות מט) **בּוֹצִינָא קִדְשָׂא,** (בראשית מ"ו) **כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבַיִת יַעֲקֹב, שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. שְׁשִׁים, לְאַתְעֲרוּתָא דְמְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן. וְשֵׁשׁ, לְאַתְעֲרוּתָא דְמְשִׁיחַ שְׁנִי. אֲשֶׁתְּאָרוּ ו' שָׁנִים לַע"ב, לְקַיָּים בְּהוּ, (ויקרא כח) שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֵךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרֶמֶךְ וְאַסְפַּת אֶת תְּבוּאֹתָהּ, דְּאִתְמַר (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאֹתָהּ.**

וְאָמַר הַמְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, נֶאֱמַר (בראשית מז) **כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבַיִת יַעֲקֹב שְׁשִׁים וְשֵׁשׁ. שְׁשִׁים, לְהַתְעוּרוֹת שֶׁל מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן. וְשֵׁשׁ, לְהַתְעוּרוֹת מְשִׁיחַ שְׁנִי. נִשְׂאָרוּ שֵׁשׁ שָׁנִים לְשַׁבְעִים וּשְׁנַיִם, לְקַיָּים בְּהֵם (ויקרא כח) שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֵךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרֶמֶךְ וְאַסְפַּת אֶת תְּבוּאֹתָהּ, שְׁנַאֲמַר (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאֹתָהּ.**

אִם כֵּן, מַה כְּתִיב לַעֲלִיל (ירמיה לא) רְנוֹ לַיַּעֲקֹב שְׂמֵחָה. אֵלֶּא אַרְבַּע גְּאֻלוֹת עֲתִידִין לְמַהוּי, לְקַבֵּל אַרְבַּע כּוֹסוֹת דְּפִסְחָא. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל מְפּוֹזְרִין בְּאַרְבַּע פְּנוֹת עֲלֵמָא, וְאֵינְוִן דִּיהוֹן רְחוּקִין מֵאוּמִין, אַקְדִּימוּ לְרְנוֹ. וְתַנְיִינְוִן, לְשִׁתִּין. וְתַלְיֵתִינְוִן, לְשִׁתִּין וְשִׁית. וְרַבִּיעֵתִינְוִן לַע"ב.

אִם כֵּן, מַה פְּתוּב לְמַעֲלָה (שם לא) רְנוֹ לַיַּעֲקֹב שְׂמֵחָה? אֵלֶּא אַרְבַּע גְּאֻלוֹת עֲתִידוֹת לְהִיּוֹת כְּנֻגְדֵם אַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל פִּסְחָא. מִשּׁוּם

וּפּוֹרְקַנְיִן אֵלִין, יְהוֹן בְּאַרְבַּע חִיּוֹן, בְּשֵׁם יְהוָה דְּרַכִּיב עֲלֵיהוּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (חבקוק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. דְּלַקְבְּלֵיהוּ, יִתְעַר לְתַתָּא

שִׁישְׂרָאֵל מְפּוֹזְרִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם, וְאֵלוּ שְׂיֵהִיו רְחוּקִים מֵהֶאֱמוּת, יִקְדִּימוּ לְרְנוֹ. וְהַשְּׁנַיִים - לְשִׁשִּׁים. וְהַשְּׁלִישִׁים - לְשִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ. וְהַרְבִּיעִים - לְשַׁבְעִים וּשְׁנַיִם. וְגַאֲלוֹת אֵלוּ יֵהִיו בְּאַרְבַּע חִיּוֹת, בְּשֵׁם יְהוָה שְׂרוּכֵב עֲלֵיהֶם. זֵהוּ שְׂכֵתוֹב (חבקוק א) כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכַּבְתִּיךָ יִשׁוּעָה. שְׁכַנְגְדֵם יַעֲזוּר לְמַטָּה אַרְבַּעָה דְגָלִים וּשְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁכִיטִים, בְּסוּד שֶׁל

יהוה מלך, יהוה מלך, יהוה מלך, (שמות טו)
יהוה ימלך לעלם ועד. שתים
עשרה אותיות הן, כנגד שנים
עשר שבטים, ושנים עשר פנים
של שלשת האבות, שנאמר
עליהם, האבות הן הן המרובה.
והם עשרה שבטים, אלה שנים.
שני שבטים - מאתים שנה.
ומי"ב אותיות תלויים ע"ב
שמות, שהם ע"ב שנים אחר
האלף ומאתים.

והם כ"ד, לכל חיה משלש חיות.
כ"ד הסוד שלו, (ישעיהו ו) וקרא זה
אל זה ואמר. והם שלש פתות
מכ"ד צורות. פת אחת אומרת
קדוש, וכת שניה אומרת קדוש,
וכת שלישית אומרת קדוש. מיד
מתעורר השמאל במ"ב אותיות,
ועושה דין בעמלק.

(דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניך
בדרך - בעלי מקרא. בכל עץ -
בעלי משנה, שהם כפאפרוחים
המקננים בענפי האילן. יש
שאומרים, בכל עץ - אלו ישראל,
שנאמר בהם (ישעיהו סה) פי כימי
העץ ימי עמי. או על הארץ - אלו
בעלי תורה (משנה), שנאמר בהם,
על הארץ תישן וחי צער תחיה
ובתורה אתה עמל. אפרחים -
אלו פרחי כהנה. או ביצים - אלו
שזן אותם הקדוש ברוך הוא
מקרגי ראמים ועד ביצי כנים.
והאם רצעת על האפרחים - בזמן
שהיו מקריבים קרבנות. מה
כתוב? לא תקח האם על הבנים.
חרב בית המקדש ובטלו
הקרבנות, מה כתוב? שלח
תשלח את האם. וגלו הבנים.
וזהו שנאמר ואת הבנים תקח לך,
מצד זה של האות ו', שהוא עולם

ארבע דגלין, ותריסר שבטין. ברזא דיהוה מלך, יהוה
מלך, (שמות טו) יהוה ימלך לעלם ועד. תריסר אתון אינון,
לקבל תריסר שבטין, וי"ב אנפין דתלת אבהן, דאתמר
עליהו האבות הן הן המרובה. ואינון עשר שבטין, אלה
שנין. תרין שבטין, מאתן שנין. ומי"ב אתון, תליין ע"ב
שמהן, דאינון ע"ב שנין, בטר אלה ומאתן.

ואינון כ"ד, לכל חיה מתלת חיון. כ"ד רזא דיליה,
(ישעיהו ו) וקרא זה אל זה ואמר. ואינון תלת פתות,
מן כ"ד צורות. פת אחת אומרת קדוש, וכת תניינא
אומרת קדוש, וכת תליתאה אומרת קדוש. מיד אתער
שמאלא במ"ב אתון, דעבד דינא בעמלק.

פי יקרא קן צפור לפניך בדרך, (דברים כב) מארי מקרא.
בכל עץ, מארי משנה. דאינון כפאפרוחים, דמקננין
בענפי אילנא. אית דאמרי, בכל עץ, אליו ישראל. (ד
רנ"ב ע"ב) דאתמר בהו, (ישעיהו סה) פי כימי העץ ימי עמי.
או על הארץ, אליו מארי תורה (ד"א משנה), דאתמר בהו,
על הארץ תישן וחי צער תחיה ובתורה אתה עמל.
אפרחים: אליו פרחי כהנה. או ביצים: אליו דזן לזן
קדשא בריה הוא מקרגי ראמים ועד ביצי כנים. והאם
רצעת על האפרחים, בזמנא דהוו קרבין קרבנין. מה
כתיב לא תקח האם על הבנים.

חרב פי מקדשא, ובטלו קרבנין, מה כתיב, שלח תשלח
את האם. וגלו הבנים, והינינו ואת הבנים תקח לך,
מסטרא דא דאת ו', דאיהו עולם ארוף דאתמר ביה (דברים
כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שפלו ארוף.

ובאתר דקרבנין, תקינו צלותין, ומצפצפין בקלין
דשיריין. בקול דקריאת שמע, לגבי עמודא
דאמצעייתא דאיהו לעילא. דהא אימא וברתא בגלותא,
ומיד דנחית, קשרין לה בברתא, דאיהי יד פהה, למיהוי

ארוף שנאמר בו (דברים כב) למען ייטב לך והארכת ימים, לעולם שפלו ארוף.
במקום הקרבנות תקנו תפלות, ומצפצפים בקולות של שירים, בקול של קריאת שמע, לקראת
העמוד האמצעי שהוא למעלה. שהרי אמא ובת בגלות, ומיד שיוור, קושרים אותו בפת, שהיא

קָשִׁיר ו' עִם ה', בְּשִׁית סְפִירָאן. מִיַּד מְלַחְשִׁין לְגַבֵּי חֲכָמָה,
בְּרוּף שֵׁם פְּכוּד מְלֻכוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

אָח"ד כְּבוֹד, גִּימְטְרִיא מ"ה מִן חֲכָמָה. דְּנַחֲתִית לִיָּה
לְגַבֵּי אַמָּה, וּמִיַּד דְּנַחֲתִית, קְשָׁרִין לִיָּה עֲמָא
בְּקִשְׁרָא דְתַפְלִין דְרִישָׁא. וּבְגִין דָּא בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁין
דְתַפְלִין, קָדָשׁ לִי, חֲכָמָה. וְהִזְהִי כִי וּבִיאָךְ, בִּינָה. שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, תַּפְאָרַת, כְּלִיל ו' סְפִירָן, בְּשִׁית תִּיבִין. וְהִזְהִי אִם
שְׁמַע, מְלֻכוֹת, יָד כְּהָה. צְלוֹתָא כְּתָר כ' עַל רִישֵׁיה, אִין
קָדוֹשׁ בִּיהִזְה, דְּסַנְדְּלָפוֹן קוֹשֶׁר כָּל צְלוֹתִין, וְעָבִיד לֹון
כְּתָר.

בְּהִוָּא זְמַנָּא צְרִיף לְסִדְרָא מְנוּרָא (כ"א פְתוּרָא) לְסַעוּדָתָא
דְמִלְכָּא, וּמִשְׁכַּנָּא וּמִנְרַתָּא וְאַרְזָנָא וּמִדְבַּחָא, וְכָל
מִינֵי שְׁמוּשָׁא דְבִיתָא דְמִלְכָּא. וְלֹאוּ בְּתָר פְתוּרָא אֲזַלִּין
דְלֹאוּ עוֹבְדָא דְקוֹדֶשׁא בְרִיף הוּא, דְלֹא אֲזַלִּין אֲלָא בְּתָר
פְתוּרָא דְאִיהוּ עוֹבְדֵי יְדוּי דְקוֹדֶשׁא בְרִיף הוּא, דְאִיהוּ
שְׁכִינְתִּיהָ. מִשְׁכַּן דִּילִיה, פְתוּרָא דִּילִיה, מְנַרְתָּא דִּילִיה,
אַרְזָנָא דִּילִיה, מְדַבַּחָא דִּילִיה, אִיהִי כְלִילָא מְכָל מְאִנֵּי
שְׁמוּשָׁא לְמִלְכָּא עֲלָאָה.

אִנְהוּ אִינוּן דְמִתְקַנֵּי חֲמָרָא וְנִהְמָא דְמִלְכָּא עֲלָאָה,
דְאִתְמַר בְּהוּ אֵת קַרְבְּנֵי לְחַמֵּי לְאִשֵּׁי, דְלִית לְקַרְבָּא
לִיָּה לְגַבִּיה אֲלָא אֲלִין דְאִתְקַרִּיאוּ אִשֵּׁי יי. וּבְגִין דָּא אֵת
קַרְבְּנֵי לְחַמֵּי לְאִשֵּׁי. דְעֲלִיה אִתְמַר, (מְשַׁלֵּי ט) לְכוּ לְחַמּוּ
בְלְחַמֵּי. וְאִתְקַרִּי לְחֵם הַפְּנִים, דְאִינוּן י"ב אַנְפִּין, (בְּמַדְבַּר
י) בְּרַכְךָ יְהוָה, יָאֵר יְהוָה, יִשָּׂא יְהוָה, תְרִיסְר אַנְפִּין דְתַלְת
חִין.

מֵאִי לְחֵם דְאֲלִין פְּנִים. דָּא נִהְמָא דְאָדָם, דְאִיהוּ יו"ד
ה"א וְא"ו ה"א. וְאִית לִיָּה נִהְמָא בְּאַרְבַּע אַנְפִּין,
דְאִינוּן אַרְבַּע אַתְרוּן יְהוָה. הַאי נִהְמָא דְפְתוּרָא דְמִלְכָּא,
אִיהוּ סֵלַת נִקְיָה.

כְּבָשָׁן דִּילִיה, דְאוּפָה בִיה נִהְמָא, שְׁכִינְתָּא. תְּמָן אִתְבַּשַׁל

יָד כְּהָה, לְהִיּוֹת קְשׁוּרָה ו' עִם ה'
בְּשִׁשׁ סְפִירוֹת. מִיַּד לֹוחֲשִׁים
לְעַמַּת הַחֲכָמָה: בְּרוּף שֵׁם פְּכוּד
מְלֻכוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

אָחָד וְכָבוֹד גִּימְטְרִיא מ"ה
מְחֻכְמָה. שְׁמוּרִיד אוֹתוֹ אֲצֵל
אַמָּא, וּמִיַּד שְׁיֹרֵד, קוֹשְׁרִים אוֹתוֹ
עֲמָה בְּקִשְׁרָא שְׁל תַפְלִין שְׁל רֹאשׁ.
וּמִשׁוּם זֶה בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שְׁל
הַתַּפְלִין, שְׁהֵם: קָדָשׁ לִי - חֲכָמָה.
וְהִזְהִי כִי וּבִיאָךְ - בִּינָה. שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל - תַּפְאָרַת שְׁכּוֹלְלַת שְׁשׁ
סְפִירוֹת בְּשִׁשׁ תְּבוּת. וְהִזְהִי אִם
שְׁמַע - מְלֻכוֹת, יָד כְּהָה. תַּפְלָה
כְּתָר, כ' עַל רֹאשׁוֹ, אִין קָדוֹשׁ
כִּיְהוָה, שְׁסַנְדְּלָפוֹן קוֹשֶׁר כָּל
הַתַּפְלוֹת וְעוֹשָׂה מֵהֵן כְּתָר.

בְּאוֹתוֹ זְמַן צְרִיף לְסִדְרָא מְנוּרָה
(שְׁלַח) לְסַעוּדָה שְׁל הַמֶּלֶךְ, וּמִשְׁכַּן
וּמְנוּרָה וְאַרְזָן וּמִזְבֵּחַ, וְכָל מִינֵי
שְׁמוּשָׁא שְׁל בֵּית הַמֶּלֶךְ. וְלֹא אַחַר
שְׁלַחֵן אָנוּ הוֹלְכִים שְׁאִינוּ עוֹבְדֵת
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא, שְׁאִין אָנוּ
הוֹלְכִים אֲלָא אַחַר שְׁלַחֵן שְׁהוּא
מַעֲשֵׂה יְדוּי שְׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּף
הוּא, שְׁהוּא הַשְׁכִּינָה, מִשְׁכַּן שְׁלוֹ,
שְׁלַחֵן שְׁלוֹ, מְנוּרָה שְׁלוֹ, אֲרֹן
שְׁלוֹ, מִזְבֵּחַ שְׁלוֹ. הַיָּא כְּלוּלָה מְכָל
כְּלֵי שְׁמוּשָׁא לְמִלְכָּא הַעֲלִין.

הֵם אֵלוּ שְׁמִתְקַנֵּים יִין וְלַחֵם שְׁל
הַמֶּלֶךְ הַעֲלִין, שְׁנֶאֱמַר בְּהֵם אֵת
קַרְבְּנֵי לְחַמֵּי לְאִשֵּׁי, שְׁאִין
לְהַקְרִיב לוֹ אֲצֵלוֹ אֲלָא אֵלוּ
שְׁנַקְרָאִים אִשֵּׁי ה'. וּמִשׁוּם זֶה
נֶאֱמַר אֵת קַרְבְּנֵי לְחַמֵּי לְאִשֵּׁי.
שְׁעֲלִין נֶאֱמַר (מְשַׁלֵּי ט) לְכוּ לְחַמּוּ
בְלְחַמֵּי. וְנִקְרָא לְחֵם הַפְּנִים, שְׁהֵם
י"ב פְּנִים, שְׁנֶאֱמַר (בְּמַדְבַּר ו) בְּרַכְךָ
יְהוָה, יָאֵר יְהוָה, יִשָּׂא יְהוָה. שְׁגִים
עֶשֶׂר פְּנִים שְׁל שְׁלֹשׁ חִיּוֹת.

מַהוּ הַלְחֵם שְׁל אֵלוּ הַפְּנִים? זֶה לְחֵם שְׁל אָדָם, שְׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְיִשׁ לוֹ לְחֵם בְּאַרְבַּעַה
פְּנִים, שְׁהֵם אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה. זֶה הַלְחֵם שְׁל שְׁלַחֵן הַמֶּלֶךְ, הוּא סֵלַת נִקְיָה.
הַכְּבָשָׁן שְׁלוֹ שְׁאוּפָה בּוֹ לְחֵם הַיָּא הַשְׁכִּינָה, שְׁשֵׁם מִתְבַּשַׁל וְנִשְׁלָם. וּמִשׁוּם זֶה אִין בּוֹצְעִים אֲלָא

ממקום שנגמר בשולו. כדגמת שלמות הפרי, שהוא גמר בשולו. וזהו שם אדני, גמר ושלמות שם יהוה, שהוא לחם הפנים. אדני הוא הכבשן שלו. שהיא כבושה תחת בעלה. ובגללה נאמר, (שמות ט) וזה סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו בעשן הכבשן. ולא כמו כבשן של אש הדיוט, אלא כמו כבשן שבו כובש רחמיו על עמו כאשר מתפללים ומבקשים בקשות, כן יכבשו רחמיה את כעסך. ובו, דברים הכבושים של הקדוש ברוך הוא, למה לך לחקר?

ובדברים התורה יש סלת שנתן לו המלך לאותם שנאמר עליהם, כל ישראל בני מלכים. מאכל הצדיקים. ויש לחם של התורה שהוא פסלת לאותם עבדים ושפחות של בית המלך. ומשום זה במלכה נאמר, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותפן טרף לביתה. וחק לנערתי, שהם בעלי משנה. ומשום זה נאמר במאכל של המלך, ועשירית האיפה סלת, ודאי. וזו יו"ד מאדני, שהיא עשירית. וזה סלת של היכל המלך, ומשפחת (של מאכל המלך נמצאת).

קום המנורה הקדושה, אתה ורבי אלעזר בן, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתקן מתנה למלך, ולהקריב כל איברים, שהם ישראל, קרבנות להקדוש ברוך הוא, זה שנקרא גשמה של האיברים, שכינה הקדושה, אש של גבות. שאחוז בעצים שנקראים עצי העולה, שהם עץ שמתאחדת בהם התורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כבשן באש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה, קרבן לה, אשה לה. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי כתוב שאין

ואשתלים. ובגין דא, אין בוצעין אלא מאתר דגמר בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בשולו. והאי איהו אדני, גמר ושליו דיהוה, דאיהו לחם הפנים. אדני, כבשן דלילה. דאיהו כבושה תחות בעלה. ובגינה אתמר, (שמות ט) וזה סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו בעשן הכבשן. ולא ככבשן דאש דהדיוט, אלא ככבשן, דביה כבש רחמיו לעמיה, כד מצלין ובעון בעותין, כן יכבשו רחמיה את כעסך. וביה כבשי ורחמנא למה לך.

ובנהמא דאורייתא, אית סלת דיהב ליה מלכא, לאינון דאתמר עלייהו, כל ישראל בני מלכים. מיכלא דצדיקיא. ואית נהמא דאורייתא, דאיהו פסולת, לאינון עבדין ושפחות, דבי מלכא. ובגין דא כמטרוניתא אתמר (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותפן טרף לביתה וחק לנערתי, דאינון מארי מתניתין. ובגין דא אתמר במיכלא דמלכא, ועשירית האיפה סלת ודאי, ודא יו"ד מן אדני, איהו עשירית. ודא סלת דהיכלא דמלכא אשפחת (רא דמיכלא דמלכא אשתכחת).

קום בוצינא קדישא, אנת ורבי אלעזר בן, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתקנא דורנא למלכא, ולקרבא כל אברין, דאינון ישראל, קרבנין לקודשא בריה הוא ההוא דאתקרי גשמה, לגבי אברים שכינתא קדישתא, אש של גבוה. דאחיד בעצים, דאתקראו עצי העולה, דאינון עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש אתקראו, אינון מארי תורה, דאתאחדת בהון אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כבשן נאם יי.

ואתמר בה, עולה ליי, קרבן ליי, אשה ליי, ואתמר את קרבני לחמי לאשי. והא כתיב דלית לקרבא

החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כבשן באש נאם ה'.

קרבן אלא ליני, מאי ניהו, את קרבני לחמי לאשי. אלא ארזא, דמאן דקריב דורזא, למקרב ליה למלכא, ולקבתר איהו פליג ליה, למאן דבעי. אוף הכי ישראל, מקריבין אנרייתא לקודשא בריה דאיהו לחמו, ואיהו יינו, ואיהו בשר דיליה, ואתמר בה, (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. בשר קדש, דאוקמוה עלה מארי מתיבתא, בבשר היורד מן השמים עסקינן.

קדשא בריה דאיהו מאי עביד מההוא דורזא. למלכא דאכיל על פתורא. דקרבין על פתוריה מפל מין ומין, סלת, ובינוני, ופסולת. ואיהו פליג מפתוריה, לכל מארי סעודתא, לכל חד פדקא יאות, על ידי ממנן דיליה. ומההוא נהמא, דאיהו סלת, דמלכא אכיל, איהו מני למיהב לאינון דרחימין גביה. הדא הוא דכתיב, את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי. דהיינו (דברים יח) אשי יי ונחלתו יאכלון (נדא הוא ההוא דאתמר ביה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביון מסכתי). האי איהו מסטרא דאילנא דחיי. אבל מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, מני למיהב בינוני, למלאכים. ופסולת לשדין ומזיקין, דאינון משמשין לסוסון ולפרשין דמלכא.

ואוף הכי דפרשין דמלכא, הוו מארי משנה, דאינון כמלאכים. משמשין לון שדים יהודאי, דאינון רשימין באות שדי, (ס"א באות י) ואית שדין ומזיקין מסטרא דמסאבו, דאתקריאו שדים עובדי כוכבים ומזלות. (קהלת ז) וזה לעמת זה עשה האלהים.

ובגין דא אמרו מארי מתניתין, דאינון ג' מינין מינייהו, חד מין דהוון כמלאכי השרת. ומין תגנינא, כגני אדם. ומין תליתאי, כבעירן. ואית בהון חפימין באורייתא דבכתב ודבעל פה. אתקרי יוסף שידיא, על שם דאוליד ליה שד. ולא למגנא אמרו מארי מתניתין, אם הרב

להקריב קרבן אלא לשם ה', מהו את קרבני לחמי לאשי? אלא הדרן, שמי שמקריב דורזן להקריב אותו למלך ואחר כך הוא מחלק אותו למי שרוצה, אף כך ישראל מקריבים תורה להקדוש ברוך הוא, שהוא לחמו, והוא יינו, והוא בשרו, ונאמר בה (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. בשר קדש, שפרשו עליה בעלי המשנה, בבשר היורד מן השמים אנו עסקינן.

מה עושה הקדוש ברוך הוא מאותו דורזן? משל למלך שאכל על שלחן, ומקריבים על שלחנו מפל מין ומין - סלת, ובינוני, ופסולת. והוא מחלק משלחנו לכל בעלי הסעודה, לכל אחד כמו שראוי, על ידי המנינים שלו. ומאותו לחם שהוא סלת, שהמלך אוכל, הוא מצוה לתת לאלו שאהובים אצלו. וזה שכתוב את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי. כלומר, (דברים יח) אשי ה' ונחלתו יאכלון (וזוהו אותו שנאמר בו (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביון מסכתי) - זהו מצד של עץ הדיים. אבל מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצוה לתת בינוני למלאכים, ופסולת לשדין ומזיקים, שהם משמשים לסוסים ולפרשים של המלך.

ואף כך שפרשי המלך היו בעלי משנה, שהם כמלאכים - משמשים להם שדים יהודיים, שהם רשימין באות שדי (באות י). ויש שדים ומזיקים מצד השמאה, שנקראים שדים עובדי כוכבים ומזלות. (קהלת ז) וזה לעמת זה עשה האלהים.

ומשום זה אמרו בעלי המשנה, שהם ג' מינים מהם: אחד מין שלהם כמלאכי השרת, ומין שני כגני אדם, ומין שלישי כבהמות. ויש בהם חכמים בתורה שבכתב ושבבעל פה. נקרא יוסף השד, על שם שהוליד אותו שד. ולא לחנם אמרו בעלי המשנה, אם הרב דומה למלאך ה'

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשכח מפי זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.